

на летцитѣ и цѣлата нощъ никой не мигна. На аеро-
друма се запали огънь, за да се даде сигналъ на лет-
цитѣ; пустнаха се и нѣколко ракети. Но напразно:
отъ самолета съ нищо не отговаряха. Тѣй мина нощъта.
Тѣй мина и следния день.

Къмъ единъ часа презъ другата нощъ на хори-
зонта се забелязаха мъждукащи свѣтлинки.

— Ура! — завикаха на кораба. — Летцитѣ идатъ!
Настроението се повдигна. Всички чакаха сега присти-
гането на летцитѣ съ увѣреностъ, че тѣ сж открили
лагера на Папанинъ. Но когато самолетътъ приближи,
всички видѣха, че той бѣ отъ ледоразбивача „Таймиръ“,
управляванъ отъ летеца Власовъ.

Сутринъта Власовъ отлетѣ да търси летцитѣ. Той
взе сжщата посока на западъ, въ която бѣха отлетѣли
и тѣ.

Безпокойствието на „Мурманъ“ се усили. Деньтъ
измина въ тревожно очакване.

Слънцето преваляше задъ хоризонта. Съ послед-
нитѣ си лъчи то още крепѣше разслабената надежда
на очакващитѣ. За обща изненада радистътъ на кораба
изкочи отъ кабината си и, като размахваше съ листъ
хартия въ ржка, викаше що му гласъ държи: — „Дру-
гари, другари! Радио отъ Кренкелъ. Самолетътъ на
Власовъ е кацналъ въ лагера на Папанинъ“

Гръмко „ура!“ процепи въздуха. Лицата на всички
свѣтнаха отъ радостъ. Но за малко. Тревогата за дру-
гаритѣ летци, чиято сждба бѣ още неизвестна, помрачи
радостъта.

Свечеряваше се. Шумъ отъ самолетъ прикова
очитѣ на всички къмъ посоката, отъ която идѣше.
Скоро самолетътъ на Власова кацна на летището. Нѣ-
колко чифта ржце бързо издигнаха Власова високо въ
въздуха и го понесоха къмъ кораба, за да разкаже
тамъ на всички, какъ и где е намѣрилъ Папанина.

— Ние летѣхме на западъ — почна да разказва Вла-